

Syndernes forladelse

O. Hallesby - "Hvornår er man en kristen?"

Denne Tro paa Syndernes Forladelse giver den troendes Liv en indre Balance, som er af den største Betydning for Livets sunde Vækst og Udvikling.

Saa længe man endnu ikke har set, hvad det er at være „i Kristus“, mangler denne Balance. Man har endnu ikke set klart, hvad det er, som gør os velbehagelige for Gud. Man ved nok, at det ikke sker ved egne Gerninger. Derfor er det Kristus, man klynger sig til. Men det, man fæster sig ved og støtter sig til, er det Frelsesværk, som Kristus gør i os. Man faar nok Glæde og Trøst ogsaa af det, Kristus har gjort for os. Men man hviler ikke paa den Grund med hele sin Tyngde. Fremfor alt har man ikke faaet sit Barnekaar forankret her. Visheden om at være et Guds Barn hviler ikke i Kristi engang fuldbragte Værk. Det er Aandens Frugter i ens eget Hjerte og Liv, som giver en Haab om at være et Guds Barn, saa man har Del i Jesu Døds Frugt.

Derfor svinger ens Vished i denne Tid i Takt med ens aandelige Fornemmelser. Føler man sig oplagt til at bede og læse i Guds Ord, føler man sig fyldt af hellige Tanker og Stemninger og indre Afsky for det onde, da er man vis paa sin Naadestand, og man tror uden Vanskelighed, at Gud elsker en.

Føler man sig derimod lunkne og ligegyldig i sit Forhold til Gud, uden Lyst til Bøn og Læsning af Guds Ord, føler man, at Hjertet er verdsligt og fyldt af syndige Fantasier og Tanker, og føler man sig ufølsom og kold uden virkelig Sorg over denne Tilstand, saa er ens Fred og Vished borte: „Det kan ikke være ret med mig, naar jeg har det saadan.“ Og saa prøver man paany at faa mere Alvor ind i sin Gudsfrygt, at anvende mere Tid og Kraft paa sin Omgang med Gud i Bønnen og i Ordet, saa Gud kan faa mere Magt over en og faa en frelst fra det gamle Liv og det gamle Sind.

Dette bliver helt anderledes, naar vi tror paa en fuld Syndernes Forladelse i Jesu Blod, naar vi ser, at han retfærdiggør den ugudelige, og at der ikke er nogen fordømmelse for dem, som er „i Kristus Jesus“. Da bliver Visheden om Barnekaaret af en anderledes varig Art. Man ser nu, at det er Samfundet med Kristus, som giver os Syndernes Forladelse og gør os velbehagelige for Gud. Og det er ikke Aandens Frugter i mig, der giver mig Samfund med Kristus. De er tværtimod en Frugt af Livssamfundet med Kristus. For at blive retfærdiggjort og saaledes faa Del i det Guds Velbehag, som hviler over Kristus, behøver jeg blot at være en Synder, som vandrer i Lyset og bekender alle mine Synder, [1 Johs 1,7 og 9](#).

Dette er det, som frier vort indre Liv fra vanskelige Svingninger. Naar vi nu ser vort lunkne Hjerte, vort verdslige og urene Sind, og føler, hvor kolde og sorgløse vi alligevel kan være, saa mister vi ikke vor Vished om at være Guds Børn. Thi vi ser nu, at der er ikke noget hos os, som kan skaffe os Guds Velbehag. Det er alene i Kristus, vi har det. Men paa den anden Side ser vi ogsaa, at der ikke er noget hos os, som kan fratage os Guds Velbehag, saa længe vi er "i Kristus". Og "i Kristus" er vi, saa længe vi vandrer i Lyset og redeligt bekender vore Synder.

Naar vi nu oplever, hvad vi er i os selv, nemlig verdslige, gudsfjerne, urene, lunkne og kolde, saa forvirrer det os ikke længere, men det driver os endnu mere ind i Jesu Vunder og Saar. Jo oftere disse falske Støtter falder, hvorpaa vi søger at bygge vort Saligheds Haab, jo mere sætter vi Pris paa at ligge med hele vor Synds Tyngde paa Hovedhjørnesteinen. Jo mere vi ydmyges ved at opleve om og om igen vor egen Hjælpeløshed, jo større bliver det for os at kende ham, som retfærdiggør den ugudelige.

*

Der tales i Skriften om, at der lægges en ny Sang i vor Mund, [Sal 40,4](#), naar vi bliver frelst. Og Apostelen gaar ud fra, at de troende synger og leger for Herren i deres Hjerte, og at de tiltaler hverandre med Salmer og Lovsange og aandelige Viser, [Ef 5,19](#); [Kol 3,16](#).

Dette giver os et lille Glimt ind i den Lykke, som ifølge Skriften fylder den troendes frigjorte Aand. Der toner i Hjertet en yndig Sang til Frelserens Pris. Det er den frelste Sjæl, som fryder sig og leger

i Naadens Solskin for Herrens Ansigt. Lovsangen toner lys og klar gennem Dagens mange smaa og store Oplevelser. Den er først om Morgenens, og den er sidst om Aftenen.

Denne Lovsang i de troendes Hjerter har den samme Tone til alle Tider. For to Tusind Aar siden sang en lykkelig Mand: „Min Sjæl, lov Herren og alt det, som i mig er, love hans hellige Navn! Min Sjæl, lov Herren og glem ikke alle hans Velgerninger! Ham, som forlader dig alle dine Misgerninger, ham, som læger alle dine Sygdomme” [Sal 103,1-3](#).

For to hundrede Aar siden sang en anden:	En glad og taknemmelig Kristen i vor Tid synger saadan:
„O, om jeg havde tusind Munde, og tusind Tunger i hver Mund, o, om jeg efter Ønske kunde udaf mit Hjertes dybe Grund ret prise Gud, som det sig bør, for alt det gode han mig gør.“	„Hidindtil Herren har hjulpet saa vel, indtil i Dag, til i Dag. Troligen sørget for Legem og Sjæl, indtil i Dag, til i Dag. Skønt jeg har syndet i stort og i smaat, jeg dog fra ham har modtaget alt godt, han har bevist mig sin Kærlighed blot, indtil i Dag, til i Dag.“

Denne yndige Sang fødes i Hjertet sammen med Visheden om Syndernes Forladelse. Men det er desværre ikke alle troende, som bliver ved at synge den. Naar en Tid er gaaet, begynder den at forstumme. Og i Stedet begynder man at klage og jamre, enkelte ogsaa at knurre.

Dette har som alt andet i denne Verden sin Grund. Og Grunden er den, at det er gaaet i Stykker et Steds med Syndernes Forladelse. Hjertet er ved Uagtsomhed, oftest Forsømmelse af Ordet og Bønnen, gledet ind under Lovens tunge Aag. Evangeliet faar ikke Lov at frigøre Sjælen, den frivillige Aand forsvinder, Lysten til Verden fylder Sindet. Med egne Kræfter og en uvillig Aand fortsætter man Kampen mod sine Synder og stræber sig frem med Bønnen og Ordet samt Tjenesten for Herren. Er det en redelig Sjæl, saa vil Loven om kortere eller længere Tid tugte ham til Kristus. Korset straalere frem i sin gamle Glans for det tilintetgjorte Hjerter. Og Lovsangen lyder med fordoblet Kraft fra den befriede Fange.

I andre Tilfælde - og maaske de fleste desværre - er det Sving i Aanden, som har bragt den nye Sang til at forstumme. Man har indgaaet et hemmeligt Forbund med en eller anden Synd, som taales, undskyldes, besmykkes og forsvares. Det redelige Opgør for Herrens Ansigt unddrager man sig. Den hellige Aands Advarsler og Mindelser overhører man. Sangen i Hjertet forstummer, Glæden og Freden er borte. Til Korset tør man ikke gaa; thi der møder man sin Frelasers bedrøvede og hjerteransagende Blik.

Og saa glider man ind i den døde Tro. Gamle Pontoppidan beskriver denne paa en træffende Maade, naar han siger: „Den døde Tro er en falsk Indbildning, som Menneskene gør sig om at faa Naade, endskønt de ikke vil omvende sig.“ Synden gør blind. Tiltrods for at det er en Synd, som dette Menneske ikke vil bekende og bekæmpe, saa opgiver han ikke Haabet om at være en Kristen. Og karakteristisk nok er det Guds Naade, han stadig klamrer sig til. Han griber efter enhver Forjættelse, som han hører eller læser, for at skaffe sig selv den Trøst, som han ikke længere faar af Guds Aand. Men denne Trøst bliver aldrig nogen Trøst for Hjerter og Samvittighed, blot for Hovedet. Ved Hjælp af sin kristelige Kundskab argumenterer man sig selv til at tro, at alt er i Orden, for paa den Maade at faa den urolige Samvittighed til at tie.

Fra denne frygtelige Sjælstilstand reddes man kun ved en redelig Omvendelse. Og sker den ikke snart, saa gaar man ind i den uhelbredelige og derfor utilgivelige Synd, som bestaar i, at man ikke vil tro Sandheden, men har Velbehag i Uretfærdigheden, [2 Thess 2,12](#), og saaledes spotter Guds Aands naadige Advarsler og Paamindelser, [Matth 12, 31-32](#). Dermed har man begaaet Synden til Døden, [1 Johs 5,16](#), og gaar fortabt, „fordi de ikke tog imod Kærligheden til Sandheden, saa de kunde blive frelst,“ [2 Thess 2,10](#).

Det er vel dette bratte Fald ved Siden af Syndsforladelsens sikre men smalle Vej, som den gamle

Salmist minder om i [Sal 32](#): "Salig er det Menneske, hvem Herren ikke tilregner Skyld, og i hvis Aand der ikke er Svig."

*

Som jeg begyndte, vil jeg ogsaa slutte med at sige: Jo længere jeg lever, jo større bliver det for mig at tro mine Synders Forladelse fra Dag til Dag. Intet virker saa helbredende paa hele mit indre og ydre Liv som det at se min Synd og tro den tilgivet for Jesu Skyld. Intet er saa dødbringende for mit gamle Menneske som at leve i det ærlige Opgørs rene og klare Luft. Og intet er sundere for mit nye Menneske end hver Dag som en dødsdømt Forbryder at modtage Benaadningen ved Kristi Kors.

Min kære Tilhører, tror du paa Syndernes Forladelse? Der er mange syge og saarede Sjæle. Synden kan ikke glæde dem; thi Samvittigheden er urolig. Hos Verden føler de sig ikke længere hjemme, dens Leven og Larm piner deres urolige Sjæl. Men de har heller ikke Fred med Gud. De har aldrig taget noget afgjort Standpunkt. De er aandeligt hjemløse. Og synder videre med en hvas Brod i Samvittigheden. De lider og længes og haaber og venter, at det skal blive bedre for dem at leve; thi det er saa usigelig tungt at være fredløs.

Min saarede og syge Ven, een Ting fattes dig: Syndernes Forladelse.

Og der findes ikke noget andet Middel mod din Sjæls Lidelser. Det er Opgøret, du har kviet dig for og søgt at komme forbi. Men Opgøret er det, du maa igennem. Opgøret med ham, som du har syndet imod saa længe og saa blodigt, endog med aahne Øjne.

Tag Opgøret nu, sig ham alt, hvad din Samvittighed har været urolig for. Og bed ham som Samuel engang gjorde: "Tal Herre, din tjener hører!" Bed ham sige dig alt det, som han maa have talt med dig om i dit Liv.

Saa skal du erfare, at din Sjæl helbredes for sine Lidelser. Blot det, at du vender dig til Gud for at sige ham alt og hører af ham alt det, han har at sige dig, bringer Lindring i dine Lidelser. Det er noget befriende at staa der for Guds Ansigt og kunne sige til ham: „Nu kommer jeg ikke for at bedrage dig som saa ofte før, nu kommer jeg for at gøre redeligt op. Og nu kan du sige mig alt det, du har at sige mig store Synder.“

Men det vigtigste er jo dog ikke, at du gaar til Gud, selv om det er absolut nødvendigt, hvis du skal blive frelst.

Det vigtigste er, at Gud tager imod dig, tvætter dig ren i Jesu Blod, udsletter alle dine Synder, sætter dig paa sit Knæ, slaar de evige Arme omkring dig og siger: Vær frimodig, alt er opgjort, dine Synder er udslettet, du er mit Barn.

Naar Synderen ret ser sin Vaade
i Sjælen dybt Besværet gaar,
og Jesus kommer med sin Naade,
og lægger den paa Hjertets Saar,
da slukkes Sorgen salig ud,
da er der Glæde stor i Gud.

(Fra "Hvordan bliver man en kristen?" af O.Hallesby - Dansk Traktatselskabs Forlag 1931 - Shafan 9-12-15)
